

Joan Isaac, cançons a la distància curta

El músic acaba de publicar 'L'estació dels somnis', el dissetè disc en solitari de la seva carrera

Joan Isaac | Juan Miguel Morales

Joan Isaac acaba de presentar el nou disc, *L'estació dels somnis* (Picap). Es tracta d'un recull de cançons intimistes, que funcionen en el cos a cos. Allunyat de les modes i del show business, el disc és un homenatge a aquells a qui agrada sentir i assaborir els transcurso del temps, minut a minut, segon a segon.

Què esperes de *L'estació dels somnis*?

A la meua edat ja no he de revolucionar res; he de seguir una línia, una personalitat i una honestedat a l'hora d'escriure. No persegueixo l'èxit; només el meu èxit personal d'estar conforme i satisfet amb mi mateix pel que faig. Hi ha una cançó molt definitiva que és el disc: "El tren dels mil vagons". Hi explico el que és la vida per mi. Partim d'un lloc i arribem a un altre lloc i pel camí et vas trobant molta gent i moltes coses però sempre amb la solitud absoluta de la persona humana, que va a la recerca del somni, d'arribar a l'estació del somni.

La majoria de cançons del disc tenen aquest llenguatge comú de la intimitat. Però alguna se'n surt: "Can 60".

Bé, "Can 60" és una cançó circumstancial d'un lloc que m'estimo molt i que el **Pemi Fortuny** també s'estima molt i per això ha vingut a cantar-la amb mi. És un bar de Sant Salvador on ens trobem tots els exhippies dels anys seixanta. És un lloc molt especial. Una vegada en **Pemi** em va dir que allò era la universitat de la nostra vida. És un lloc especial, molt especial. És una cançó geogràfica, com ja he fet altres vegades, per exemple a "Samanà" o "L'estació de França". És la cançó que més s'aparta de to del disc.

Sí, i no només temàticament, també musicalment.

Sí, també. És una mena de rumba-mambo, un ritme estrany que em va sortir. Dóna un ambient festiu, d'estiu? Contrasta amb les cançons introspectives tipus "Qui té un amic" que és una declaració del que significa l'amistat per a mi.

També hi trobem una cançó en doble versió: "Planetari" / "Planetario". Sí. És la primera vegada que gravo una cançó en castellà. Ho he fet perquè és una cançó molt universalista i molt definitiva del que està passant en aquests moments. Penso que és una cançó una mica galàctica, d'un casament entre la Lluna i un príncep d'Orió a la que els planetes hi estan convidats, tots menys la terra. No està convidada perquè a la festa no hi ha lloc per la tristesa. Al disc hi ha una versió en català i una altra en castellà, en la que hi participa **Pedro Guerra**. És una cançó vinculada al llibre *Planetari* (Llibres del Segle, 2019), que he fet amb il·lustracions del Daniel Sesé.

També hi ha la versió de "Passeig del Carme" que ja vas cantar al disc d'homenatge a Pere Tàpias.

Sí, era un deute que tenia amb ell. Jo vaig començar a cantar fent les primeres parts dels recitals de **Lluís Llach**, sí; però amb qui vaig cantar més vegades va ser amb **Pere Tàpias**. Eren concerts que representaven dos móns absolutament diferents però funcionaven molt bé. El **Pere** era un gran autor de cançons i "Passeig del Carme", una gran peça. I el fet de gravar-la només amb el **Francesc Burrull** és molt emocionant.

Als darrers discos també hi ha una recerca d'un llenguatge cada cop més poètic.

Últimament he escrit molt més; moltes coses a banda de les cançons. Potser això m'ha portat a un món poètic més concentrat, més destil·lat i més pensat. La cançó que més m'agrada del disc és "Ai si no fos per tu", que és un homenatge a la passió com a eix fonamental de la vida. Sense passió jo no funciono. I a "T'escriuré una cançó que no parli de mi"